

אור האמונה

פרשת בראשית
שבת קודש ♦ כז' תשרי, תשע"ג
גיליון מס. 338

♦ דברי התורה שבגיליון מוקדשים ♦

לזש"ק
סופיה הודיה בת שרה פרוין
לרפואה שלמה
אמה בת מרסל, מני חזקיה בן דליה
לזיווג הגון
דניאל חביב בן ציפורה סוהילה
לזיווג הגון וחזרה בתשובה
הילה בת פלורנס
לעילוי נשמת
שלמה שלומי בן אילנה נאוה, יא' חשון תש"ע
מימון בן העישה, ב' תשרי תשס"ט
בניהו בן זכריה (יחיאל) ומרים, כו' אדר תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה

”בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ” (א.א.)

שאל אדריאנוס קיסר לרבי יהושע: האם יש אדון לעולם? אמר לו ר' יהושע: וכי עולם של הפקר הוא? אמר לו: ומי ברא שמים וארץ? אמר לו: הקב"ה בראם, שנאמר: "בראשית ברא אלוקים". אמר לו: ולמה אינו נגלה כדי שיראו הבריות ותהא אימתו עליהם? אמר לו: לפי שאין העולם יכול לעמוד בזיוו שנאמר: "כי לא יראני האדם וחי" (שמות לג). אמר לו: אף על פי כן אם אינך מראה לי איני מאמינך. מה עשה רבי יהושע? לחצי היום העמידו כנגד השמש ואמר לו: הסתכל בשמש ואתה רואה לבורא. אמר לו: ומי יכול להסתכל בשמש?! אמר לו רבי יהושע: ישמעו אוזניך מה שפיך מדבר. ומה השמש, אף שהוא רק אחד מאלף אלפים וריבי רבבות מהשמש שמשמשים לפניו, ואף על פי כן אין כל בריה יכולה להסתכל בו - אם כן, הקב"ה, שאורו מלא עולם, על אחת כמה וכמה! ואימתי הוא מגלה כבודו? כשיאבדו אלילים מן העולם, שנאמר: (ישעיהו מ) "והאלילים כליל יחלוף... ונגלה כבוד ה'..." (ילקוט שמעוני שו"ב)

לרגע לראות את החיים מהצד היפה שלהם. ואי אפשר לקרב בני אדם אלא אם עובדים כל החיים על מצוות האהבה של איש לרעהו.

הקב"ה ברא אותנו שונים אחד מהשני. כל אדם הוא יצירה ייחודית השונה מזולתה לחלוטין. "כשם שאין פרצופיהם דומים זה לזה כך אין דעתם שווה זה לזה" (במדבר רבה כא). כשם שלא מפריע לך כלל שפרצופו של הזולת שונה משלך, כך גם אין סיבה שדעתו השונה של חברך תפריע לך. בורא עולם רוצה שנעבוד אותו, כל אחד עם היחודיות שלו, עם הנקודה הטובה המיוחדת לו. כל אדם זה יהלום בכרתו של המלך. כשאתה לא סובל את השני, זה כאילו אתה בא אל המלך ואומר לו שהיהלום הזה והזה על כתרו לא מוצא חן בעיניך. שיריד אותו. כשם שאתה אוהב את עצמך למרות חסרונותיך, כך תאהב את חברך למרות חסרונותיו. זה לא קל. צדיקים מעידים על עצמם שעבדו שנים רבות להשיג את הנקודה הזו. צריך למסור את הנפש על זה ולזכור "לא עליך המלאכה לגמור, ואי אתה בן חורין להבטל ממנה" (אבות ג). ועיקר העבודה שיאהב האדם את חברו השווה לו. מפני שקל לו לאדם לאהוב את מי שגדול ממנו כי הוא מקבל ממנו, כי הגדול ממנו משפיע לו. וכן קל לאהוב את הקטן ממנו כי הוא, הקטן, משפיל ומכניע עצמו לפני הגדול ומקבל את השפעתו.

בשני המקרים האדם לא מרגיש שמפריעים לו או מאיימים עליו בתחרות. אבל לאהוב אהבה אמיתית אדם כערכו, אדם השווה לו, זה מאוד קשה. ובפרט להיות שמח במה שיש לחברו בזמן שאין לו שום הנאה מזה. ולהיות שמח בהצלחה של השני למרות שבאותה נקודה שהשני מצליח, הוא עצמו מאוד מתקשה.

אִמַת

בראשית ברא אלוקים - סופי תיבות **אמת**. ועיקר האמת הוא לקרב ולא לרחק. תקרב אליך בני אדם, אתה תזכה וגם הם יזכו להתקרב אל ה'. רק זאת האמת. אין דבר שיכול לקרב אותנו אל ה' יותר מאהבת חברים. כשהנשמות מתחברות מיד מרגישים את ה'. לעומת זאת, כשאתה חולק על החבר, כי נדמה לך על פי האמת שלך שהוא סוטה מדרך האמת, אתה מתרחק מה'. כל המחלוקות שבעולם באות בדיוק מהמקום הזה. ומחלוקת זה הכי רחוק מה'. כי כשהמחלוקת בוערת בלב, בעלי המחלוקת לא יכולים לראות לנגד עיניהם את ה'. הם בעצם לא רואים ולא שומעים כלום. רק את עצמם. אדם מתעקש לאחוז במחלוקת כי מידת הנצחון בוערת בו, ורבונו אומר (תורה קכ"ב) שמידת הנצחון אינה סובלת את האמת.

הקב"ה בעצמו לא חפץ באמת שמרחיקה את בניו ממנו. אמת כזאת הוא משליך ארצה. הוא רוצה רק לקרב. בני ישראל חטאו בעגל ועל פי האמת של התורה הקדושה הם נתחייבו כליה חס ושלום. אבל משה ידע שהשם יתברך לא חפץ בכזאת אמת. הוא השליך את הלוחות ארצה, התפלל אל ה' ובזכות זה מחל הקב"ה וזכינו בלוחות שניות.

הרצון האמיתי של הבורא הוא לקרב כל אדם מישראל, לגלות בכל אחד את נקודת האמת המאירה בו, הנקודה של רצונות וסופים אל ה'. בתוך ליבם כולם יודעים את האמת. הנשמה של כל איש ישראל כוספת אל ה'. והתפקיד שלנו הוא לעזור לכל יהודי להתחבר לנקודה הזו שנמצאת בתוכו. שיזכה גם הוא לחיות כמו יהודי. צריך לצאת לפעמים מהמעגל שלנו, לעשות קידוש השם, שכולם יראו כמה טוב ויפה לחיות כמו יהודי. שיזכו

לפעמים האדם מקטרג על עצמו כי על פי האמת שלו הוא פגום ומרוחק מאוד ועל ידי זה הוא מתייאש ומתרחק עוד יותר. זה אמת? אם זה מרחיק אותך מה' זה לא אמת! על ידי האמת אי אפשר להתרחק. האמת רק מקרבת. במקום להאשים את עצמך, תתחזק!!!

אתה שייך לתורה הקדושה. אתה שייך ליהדות. הלימוד לא הולך לך, להתפלל בכוונה כמו שצריך לא הולך לך, פה פָּגַם, שם פָּגַם, אבל אתה שייך לתורה הקדושה! יש לך המון מצוות קדושות! אפילו אם אתה לא כזה מיוחד, אפילו אם אתה יהודי הכי פשוט, שרק חי לפי התורה, יש לך כל כך הרבה מצוות. בדברים הכי פשוטים. אין שאתה נועל וקושר את הנעליים. ושאתה נוטל ידיים כשאתה קם משינה, או כשאתה קוצץ ציפורניים, או מסתפר, או נוגע במקום מכוסה בגוף, גם אתה שייך לעבודת ה'.

העולם הזה מעמיד פני טבע. עולם כמנהגו נוהג. עוד יום עובר ועוד יום, וכביכול הכל חוזר על עצמו. כדי להתקרב לה' מוכרחים להתחזק באמונה. שכל יום הוא יום חיים חדש שלא היה מעולם. שכל מה שעובר עליך, הכל קורה בהשגחה פרטית מופלאה.

"אדם קם בבוקר עם כאלה שאיפות טובות, והוא נוטל את הידיים ועושה מה שצריך ופתאום הכל מתהפך. או שאנחנו כועסים או שכוועסים עלינו, שכנים, בני זוג, בכל הצורות, בכל האופנים, אבל הקב"ה מראש עשה ככה את כל העולם. אנחנו צריכים לזכור רק דבר אחד: לחייך, להיות בשמחה, זה מה שנשאר לנו, זה מה שה' רוצה. שאנחנו נלך עם הסבלנות שלנו, עם החיוכים שלנו, עם האמונה שלנו. איפה יש אמונה, כשמבינים? לא! כשמבינים אין אמונה, יש אמונה בחלל הפנוי. לא מבינים מה זה ואין זה ומה קרה ומה פתאום הילד לא התקבל לחיידר, הוא לא הצליח, ואין חיידר בשבילו, ושולחים אותו ממקום למקום ואני לא יודע מה לעשות, ואין פרנסה, ואין דירה הכל זה מלכתחילה, הכל כתוב מראש, מששת ימי בראשית, זה התוכנית, זה המסלול, לא קרה לי איזה פנצ'ר, לא קורה לי משהו שלא היה צריך לקרות. זה הכל צריך, זה הכל כתוב והכל מתוכנן והכל זה מסלול שקיים, זה המסלול שהנשמות שלנו צריכות לעבור כדי להגיע לביורים שלנו, אנחנו לא יכולים לברוח מזה.

כל אדם ואדם יש לו חלק אחר בבריאה שאותו הוא צריך לתקן, והוא אחראי על החלק הזה, ואם הוא לא יעשה את זה, אף אחד לא יעשה את זה במקומו. ישאר קלקול. ואפילו שיש אחרים יותר צדיקים ממנו, יותר גאונים ממנו, הם לא יכולים לעשות את זה במקומו. רק הוא יכול לעשות את זה כי הוא קיבל את החלק הזה באלוקות, והוא לא יכול לברוח מזה, זה התיקון שלו, זה המסלול שלו, את זה הוא צריך לתקן". (באור פני מלך חיים)

"ר' ישראל בער אודסר זצ"ל עבר הרבה קשיים בחיים. היו לו בזיונות, שפיכות דמים, רדיפות, עניות ודחקות, יסורים בגוף, עבר עליו הרבה. בעת זקנותו הוא אמר לאנשי שלומו: היום אני רואה שכל החושך, וכל המרירות, וכל הגיהנום שעברתי בצעירותי, כל החושך הזה, היום נהפך לאור גדול. מתוך החושך ההוא, היום מאיר לי אור התורה, מאיר לי אור הצדיק, מאיר לי נועם ה'. המרירות שסבלתי אז, נהפכה היום לכזו מתיקות, וכל הגיהנום שעברתי הפך לכזה גן עדן. מה שאני מתחרט, למה לא סבלתי יותר...

זה הדעת של רבנו. זה מה שרבי נתן מגלה לנו. נכון, בהתחלה, עד שאדם מזדכך, הוא רואה חושך, הוא רואה מרירות, רואה גהינום מול העיניים אבל אם אחר כך, כשהוא מחזיק מעמד, הוא מחזיק עם הציפורניים, עם השיניים, הוא מחזיק בהקב"ה במה שהוא יכול, פה קצת תורה, קצת תפילה מה שהוא יכול, אז הוא יזכה לאור האמונה האמיתי.

תחזיק בכח, תמשיך גם אם אתה לא מרגיש כלום, שום מתיקות אין לך, שום אור, אבל אם אתה רוצה קרבת ה', זה המהלך. זו האמת. ככה מתקרבים אל ה'." (סוד ההתחזקות)

כל מה שה' עושה לך זה כדי לקרב אותך.

יש לך בעיות? יש לך צרות? אתה צריך להבין, הקב"ה אוהב אותך, הוא רוצה אותך, הוא לא רוצה שתעזוב אותו, לכן אתה עובר צרות, כדי שתפנה אליו, ותדבר אתו, ותבקש ממנו ישועה.

ריבוננו של עולם קשה לי ללמוד, קשה לי להתפלל, קשה לי להתגבר על התאוות, אני נכשל, אני נופל, רבוננו של עולם מה קורה לי? רבוננו של עולם תעזור לי! בראשית ברא אלוקים, סופי תיבות אמת. כי העולם מושתת על האמת. זה היסוד של הכל. זה היסוד של כל האמונה. ומהי האמת הזאת? שלבד אני לא יכול. שאני צריך את ה' בשביל כל דבר קטן. שאני תלוי בה' כל שניה. אני לא יכול לעשות כלום בלי הקב"ה. אני לא יכול להצליח בכלום בלי הקב"ה. זאת האמת. וזה מה שהכי מקרב אותי כי אני חייב להרים את הראש ולהתפלל על כל דבר. בגשמיות וברוחניות. על כל דבר אני מתפלל. בורא עולם מחכה לתפילות שלנו. את הצמחים הוא ברא ביום השלישי אבל הם לא פרצו החוצה, הם יצאו רק עד פתח הקרקע וחיכו ליום השישי, שאז נברא האדם והתפלל עליהם ורק אז הם יצאו.

תתחזק בתפילה, תתחזק בברכות שאתה מברך ותראה ישועות. מה נפלא היה המחזה, בו "כולל" שלם בן כארבעים לומדי תורה, עם נשותיהם וילדיהם, קיבל על עצמו לברך "אשר יצר" בכוונה, מילה במילה, במתינות, מתוך סידור, מבלי לעשות כל פעולה קטנה או גדולה תוך כדי הברכה (כמו ניגוב ידיים וכו'). וכל זאת לרפואתו של תינוק של אחד האברכים. התיקון הכללי בכל הבתים היה עצום, ואין מה לומר כי התינוק שב לאיתנו תוך כשבוע, וכל האברכים המשיכו גם הלאה בהנהגתם זו.

לקרב ולהתקרב אל ה', רק עם ענוה ושפלות. אם אתה בעל גאווה, אף אחד לא יקבל ממך. הקב"ה נותן לנו שעור בענוה כשהוא נמלך במלאכים, מתייעץ איתם אם לברוא את האדם. "ויאמר אלוקים, נעשה אדם". נעשה בלשון רבים, לא יחיד. כי המלאכים עלולים להתקנא בו באדם ולכן הקב"ה כביכול מקטין את עצמו ומשתף אותם בהחלטה.

מורנו הרב: "אדם צריך לשמוח בהשפלות יותר מאשר בהצלחות. בהצלחות הוא מקבל גאווה. ההצלחות הם רק כדי שהוא לא יפול ביאוש, שיהיה לו קצת עידוד, אבל העיקר זה ההשפלות שאדם עובר, כמה שמשפילים את האדם, ויותר לועגים לו, ויותר צוחקים עליו, על ידי זה מבטלים את הגוף שלו והוא זוכה לכה תענוג שהוא מעין עולם הבא.

אדם רק צריך לעבוד על זה שיהיה לו כוח לקבל השפלות. ר' לוי יצחק בנדר תמיד היה אומר שהאר"י הקדוש היה אומר לתלמידים שלו: מחלות אתם לא רוצים, יסורים אתם לא רוצים, שהבנים יהיו

חולים אתם לא רוצים, שהאשה תהיה חולה אתם לא רוצים, הפסד ממון אתם לא רוצים, אז גם בזיונות אתם לא רוצים? אז לכל הפחות בזיונות! זה כזה דבר גדול עד כדי כך שהיה צריך ללכת למקוה קודם הבזיון...

וכשאדם שותק ואינו עונה למחרפים ולמבזים, הוא זוכה לשפלות והכנעה אמיתית, לביטול היש לגמרי, לרמיסת גבהות הלב. ולהשיג מידה זו בשלמות הוא רק על ידי התקרבות ודביקות בצדיק האמת, כי אין באפשר להיות יהודי כשר באמת וענו ושפל בתכלית כי אם על ידי התקרבות ודביקות בצדיק, כמו שכותב רבינו הקדוש והנורא בתורה י, "והעצה היעוצה לבטל הגאווה היא על ידי התקרבות לצדיקים".

אדם לא יכול באמת לדעת מה המדרגה שלו בחיבור עם ה' אלא דרך ה-"בין אדם לחברו" שלו.

אין דבר שיכול לקרב אותנו אל ה' יותר מאהבת ישראל טהורה. כמו בספור הבא:

"רגליו של אדם..."

קוראים לי שמוליק ואני נהג מונית שנמצא מרבית שעות היום על הכבישים הירושלמיים.

לפני חודש ימים, אני עומד ברמזור ירושלמי במרכז העיר. שעת בוקר, הכל עמוס, צפצופים, שוטרים, הכל שוקק. לפתע דפיקה בחלון. יהודי חרדי מסמך לי לפתוח את החלון, אני פותח את החלון ואז הוא אומר לי "האם תוכל להסיע אותי לחיפה?".

"הפנים התשושות והאפורות שלי הפכו לשמש זורחת ומחוייכת.

"חיפה? בבוקר? זו לא סוכריה. זה גלידה ענקית עם דובדבן למעלה. אני מדווח לחצי אזולאי המוקדן שלנו, שבשלוש השעות הקרובות לא יחפשו אותי, כי אני בדרך לחיפה.

מגיעים לחיפה, היהודי משלם, נפרד ממני בחביבות ונעלם לו. אני מרגיש צמא, מחפש מכולת. יופי, בפינת רחוב קטן, שוכנת לה "המכולת של איבגי", נכנס, שולף פחית קולה, משלם ונכנס למונית. על גדר אבן ממולי אני מבחין במודעת אבל בגודל בינוני, 'בצער רב וביגון קודר אנו מודיעים על פטירתה של סבתנו אמנו אחותינו שושנה חנה בת שרה רחמינינוב ע"ה'.

"אני מניע את המונית ומפליג דרומה. לא מרחיק יותר מ- 200 מטר. והשם הזה שושנה חנה, חוזר אלי. מי זו שושנה-חנה... בחיי לא הכרתי גברת בשם זה. מעולם בחיי לא הכרתי משפחה בשם רחמינינוב. לוקח לגימה אחרונה מן הפחית, ועושה סיבוב 360 מעלות בחזרה למכולת. ושוב מביט ארוכות במודעת האבל... השם לא אומר לי כלום. עיני מביטות בכתובת הרשומה בתחתית המודעה. "יושבים שבעה בבית המנוחה ברח' ים-סוף 39". הלב שלי משדר לי: "שמוליק, יתכן שאתה קצת מבולבל, עובר עליך משהו, אבל לא נורא שמוליק. לך תעשה ניחום אבלים, אם לא יועיל, בטח לא יזיק. תשב 10 דקות עם המשפחה, תשתוק, תביט להם בעיניים עצובות, תאמר להם "מן השמים תנוחמו, או המקום ינחם אתכם" וחזור למונית.

"אני מגיע. מה אני רואה? בנין מיושן, פשוט, שתי קומות בסך הכל, אולי בן 60 שנה. בעוד אני מהרהר ומתחבט עם עצמי, אני מבחין בשני

בחורים צעירים עולים באיטיות במדרגות ונכנסים לדירת האבלים. ושוב הרגליים שלי השתלטו עלי, ובזריזות שאינה ניתנת לתאור שלפו אותי מן המונית. נעלתי אותה, ועליתי עמם במדרגות עד לדלת הדירה שהיתה כמובן פתוחה. הם נכנסו והתיישבו ואני התיישבתי לצידם. על המזרון ישבו להם שלושה בנים, אביהם, ושני אחיה של הנפטרת. בחדר הסמוך ישבו שתי בנות ואחותה של הנפטרת. אחת הנכדות העמידה לפנינו על שולחן הסלון הזכוכיתי מגש ובו כוסות תה מהביל והרבה פרוסות של עוגת טורט. הבחנתי שהאבלים מביטים בי במבט שואל, מביטים ושואלים עמוק בלב. "מי האיש הזה... אנחנו לא מכירים אותו..."

רציתי שהאדמה תבלע אותי. שתבוא איזו רוח ותעיף אותי מכאן, הרחק הרחק.

"מן השמים תנוחמו" ניחמתי את האבלים והתרוממתי לצאת. "חכה רגע אדוני, שתה כוס תה, תברך על עוגה" ביקש ממני אחד הבנים האבלים, הצעיר שבהם, כבן 25, ובאותה נשימה שאל "אתה הכרת את אמא ז'?"

"שתקתי שלוש שניות, שנדמו כמו נצח, והשבתי "לא, לא הכרתי". הרבה זוגות עיניים ליטפו אותי במבט תמה, עיניים שואלות, בוחנות, מה הוא עושה כאן היהודי הזה... מה עונים להם... אין ברירה החלטתי, מדברים ואומרים אמת. "שמי שמואל בן גיל" השבתי "אני נהג מונית מירושלים מחברת "שער הגיא"... לפני כחצי שעה הגעתי לחיפה עם נוסע ירושלמי, הבחנתי במודעת האבל של אמכם שושנה חנה בת שרה... אין לי מושג למה ומדוע, אבל רגלי נשאו אותי לכאן. המונית סירבה לחזור לירושלים. תאמינו או לא, הלב שלי והיצר הטוב שבתוכי דיברו איתי ואמרו לי 'שמוליק אם אתה מרגיש צורך פנימי לנחם אבלים, אז גש לשם, ממצוות רק מרוויחים...". לכן הגעתי, וברוך השם כלנו יהודים מאמינים ואני באמת משתתף בצערכם על מות האם הרעיה, ושלא תדעו עוד צער ומכאוב..."

"ברוך תהיה" ברך אותי הבן הצעיר בחיוך של חיבה. "אבל אם כבר הגעת לכאן, אז אספר לך על אמא שלנו. ההורים שלנו גם גרו בצעירותם בירושלים, ועברו לחיפה לפני 25 שנים, פחות או יותר. אמא ע"ה היתה עקרת בית פשוטה, שעבדה הרבה בנקיון בתים ווילות, צנועה בהליכותיה, ומקפידה על הכנסת אורחים במאור פנים. אך בכך אין כל חדש, הרבה נשים הן צנועות וחרוצות. אבל לאמא שלנו, היה "שיגעון" מיוחד, פעמיים או שלוש בשבוע בשעות אחר הצהריים, היא נסעה לטפל ולשמח ילדים קטנים נפגעי תאונות דרכים. פעם בשניידר, פעם ברמב"ם, פעם בהדסה, היא העמיסה על עצמה מתנות וממתקים, חילקה להם, ליטפה אותם וברכה אותם בלב מלא תקווה ואהבה. היא יכלה לשבת שעות ארוכות ליד מיטת תינוק פצוע ולקרוא תהילים לרפואתו. מבלי שהכירה או ידעה מי זו המשפחה. לא פעם אמרה לנו 'הילדים האלה הם כמו הבנים שלי, והרבה בזכותם זכיתי לבנים טובים ולשלום בית... אני רוצה שגם הם יברואו ויזכו לכל הברכות הללו. מספר פעמים הלכנו איתה למשימת הקודש הזו. "היא עודדה במילים חמות אמהות מודאגות 'ה' יעזור, ה' יעזור, הוא יבריא, אני מאמינה, כבר ראינו ניסים". התמימות שלה היתה כובשת לב.

הרגשתי שמחה פנימית שזכיתי לבוא ולנחם את משפחת רחמינינוב שהיתה להם אם צדקנית שבוודאי משמשת כסנגורית על עם ישראל, שהרי מדובר באשת חסד נדירה. נפרדתי מהם לשלום ונסעתי הביתה, לירושלים, כולי שופע הרהורים על הזכות המיוחדת שנפלה בחלקי... אבל למה? אני

שואל את עצמי. מעולם בחיי לא נכנסתי לבית שאינני מכיר את המשפחה, ובוודאי לא לבית אבליים.

לפתע בדיבורית צילצול. על הקו צחי אזולאי המוקדן. "איפה אתה שמוליק? תראה יש על הקו בן אדם שמחפש אותך דחוף... הוא מחיפה. קוראים לו רחמים רחמנינוב, אני נותן לו את המספר והוא ידבר איתך. הוא נשמע לי מאד מרוגש".

"שלום שמוליק. אני רחמים רחמנינוב, הבעל של שושנה חנה זכרונה לברכה. היית אצלנו לפני כמה שעות בניחום אבליים, רציתי לשאול אותך שאלה קטנה, האם אי פעם נפצעת בתאונת דרכים?"

"נשמתי נעתקה הרב לוי... כנהג מונית מעולם לא הייתי מעורב בתאונה, אבל את משפחתנו מלווה טרגדיה איומה מזה 27 שנים. גדלנו יתומים. אני בן הזקונים של הורי. אמא שלי רבקה, נהרגה בתאונת פגע-וברח... אני הייתי אז תינוק בן שנה והיא טיילה איתי בעגלה. אמא נהרגה במקום והעגלה הועפה - ואני בתוכה - למרחק 20-30 מטר, לתעלה עמוקה בצדי הכביש.

"כן אדון רחמים, כשהייתי תינוק נפצעתי בתאונה, אמא שלי נהרגה באותה תאונה, למה אתה שואל?"

"רחמים שתק כמה שניות והרגשתי שהוא מחפש מילים. תגיד לי

שמוליק, אבא שלך סיפר לך היכן היתה התאונה המדוברת שאמכם נהרגה?

"כן, על הכביש הצר שבין שכונת נווה-עוז לשכונת המרגניות. זה היה בשעת דמדומי ערב. תאונת פגע וברח... "רחמים נשם עמוק, וכמעט בלחש אמר לי "שמוליק, שהשם ישמור אותך, אבל אשתי עליה השלום, היא זו שהצילה אותך ממוות בטוח. היא הראשונה שמצאה אתכם על הכביש, חבשה את ראשך וכשהגיע מד"א הפקידה אותך בידי של הרופא והתפללה לרפואתך". "גבירתי" אמר לה הרופא "הצלת את חיי התינוק, עוד איבוד של חצי ליטר דם, אוי ואבוי".

ומאז ועד יום מותה היא היתה עסוקה בלשמח ילדים פצועי תאונות... דומני שמוליק, שהרגליים שלך נשאו אותך לביתנו בחיפה, כדי שתנחם אותנו, ונחמה זו איננה אלא הכרת-הטוב קטנה שלך, על הצלה גדולה של רעייתי, שללא ספק היתה שליחה נאמנה לשמור אותך חי, עד מאה ועשרים".

"הרב לוי, עצרתי את המונית, הלב שלי פעם 1,000 פעימות בדקה. כן, כשהבטתי במודעת האבל, שושנה חנה בת שרה, ההכרה שלי לא ידעה דבר, אבל איך אבא שלי אמר: יש איזה חוב או סוד כמוס בכל צעד וצעד, שהרגליים שלנו מוליכות אותנו".

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי)

תפילה

ריבוננו של עולם!

תעזור לי להסיף קדושה לחיים כי זאת העצה היחידה להתגבר על היצר הרע שמושך אותי כל רגע ורגע לְתַאווּת ולהנאות העולם הזה.

תעזור לי אבא להפוך כל דבר שמרחיק אותי ממך למשהו שדוקא מקרב אותי אליך.

תעזור לי אבא לראות ולהתחבר לרוח של הדברים במקום לחומר. לנשמה ולא לגוף.

במקום להגיד לך כל הזמן מה אני רוצה ומבקש ממך, תעזור לי לשאול ולבקש: בורא עולם, מה אתה רוצה ממני, איך אני יכול לעשות לך עכשיו נחת רוח!?

במקום לברוח מאנשים כי אין לי כוח ואין לי סבלנות ואין לי זמן לאף אחד עכשיו, במקום זה תעזור לי לשמוח עם איזה חסד שאני יכול לעשות איתם.

ריבוננו של עולם, תן לי את המשקפיים עם המספר הנכון, כדי שאני אצליח להתקרב אליך

ולהתחבר אליך דרך כל דבר ודבר, דרך כל מה שיש פה בעולם.

ריבוננו של עולם אל תתן לי להפסיד את כל הדברים שדרכם אני יכול להתעורר ולהתלהב אליך, כמו הברכות שאני מברך והתפילות שאני מתפלל, שזה לא יהיה בערך, שזה יהיה עם כל הלב.

ריבוננו של עולם, תעזור לי להוסיף קדושה לחיים שלי כי אני מרגיש שרק זה יכול להציל אותי.

שמע ישראל!
מנחם אזולאי

תרומות ניתן להעביר לת.ד. 57943, ירושלים - או לחשבון בנק הדואר 20685668. כל תרומה תתקבל בברכה.

ניתן לקבל את הגיליון בדואר אלקטרוני ע"י שליחת מייל לכתובת: r.m.azolai@gmail.com

בנושאי הקדשות ו/או הנצחות נא לפנות לטל. 03-9339013; 050-4139631 *** בשאר נושאי העלון ניתן לפנות לטלפון: 02-5374711; 050-4181488